

ЗА БАСНЯТА.

НАРОДЕН МУ И В. ТЪРНЕВО

Въ найотколѣшнитѣ отъ насъ времена. когато твърдѣ нарѣдко е имало човѣкъ, който да знае да чете и пише, когато по-първитѣ хора и старѣйшини между народа, че и самитѣ царѣе, и комай всички не сж знаели четво и писмо; тогава мъдрецитѣ на онуй време, сирѣчь, хора. споредъ други тѣ, съ по голѣмъ разумъ и смисълъ и. дѣто се вика, по-праксани и опитни, поучавали народа устно. — и то не въ нѣкои особенно отредени за това домове, школи, ами тамъ поучавали, гдѣто се допадало: на пазарища, на улицитѣ, въ гардини. на лѣки и гори и проч. и проч. — Поучавали тѣзи мъдреци чловѣцитѣ за нравственностъ. сирѣчь, за това, какъ е длъженъ човѣкътъ да живѣе и носи въ живота си, щото да спечели добро име, и поучавали най главно съ притчи, съ примѣри, като показвали врѣхъ нѣкои таквизи предмети. които сж на всички познати. И баснята е сжщата притча, защото и тя ни поучва съсъ примѣръ и показва врѣхъ разни предмети. Баснята отъ притчата се различава, можемъ да кажемъ. само съ това, че въ нея се допрошава шѣга и присмѣшка, тѣй щото, като слушашъ или четешъ баснята. смѣешъ се, а отпослѣ, като се повзрешъ добръ въ нейния смисълъ и ще видишъ, каква е работата: по